

HET GEHEIM VAN DE FARAO

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De provocateur
De dief
De race
De spion
De Saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Zero hour
De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent
Spookschip

Clive Cussler
en Graham Brown

Het geheim van de Farao

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Pharaoh's Secret*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2015

© Sandecker RLLLP, 2015

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagbeeld: Hallman Studio

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 52399

ISBN 978 90 443 52405 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Janet

Proloog

De Dodenstad

Abydos, Egypte

1335 voor Christus, het zeventiende regeringsjaar van farao Achnaton

De volle maan wierp een blauwe gloed over het Egyptische woestijnzand. Het gaf de duinen een sneeuw witte glinstering waartegen de verlaten tempels van Abydos met albasten en ivoeren tinten afstaken. In dit heldere licht bewoog de schaduw van een stoet indringers die door de Dodenstad sloop.

Ze vorderden met een moeizame tred, dertig mannen en vrouwen, hun gezichten verscholen onder de capuchons van wijde gewaden en hun ogen strak gericht op het pad voor hen. Ze passeerden de grafkamers van de farao's van de Eerste Dynastie en de tombes en monumenten uit het Tweede Tijdperk, gebouwd als eerbetoon aan de goden.

Op een stoffig kruispunt, waar stuifzand de met stenen geplaveide weg bedekte, kwam de stoet zwijgend tot stilstand. Hun leider Manu-hotep staarde in de duisternis, hief luisterend zijn hoofd iets op en verstevigde zijn greep op zijn speer.

‘Hoorde je iets?’ vroeg een vrouw die naast hem opdook.

De vrouw was zijn echtgenote. Achter hen stonden diverse andere families plus een tiental bedienden die op draagbaren de lijken van hun kinderen droegen. Allen gestorven aan dezelfde mysterieuze ziekte.

‘Stemmen,’ antwoordde Manu-hotep. ‘Gefluister.’

‘Maar de stad is verlaten,’ zei ze. ‘Volgens een decreet van de farao is het betreden van de necropolis verboden. Ook wij riskeren de doodstraf door hier te komen.’

Hij schoof de capuchon van zijn mantel naar achteren waardoor een kaalgeschoren hoofd zichtbaar werd met eronder een gouden halsketting die duidelijk maakte dat hij tot de hofhouding van Achnaton behoorde. ‘Daarvan ben ik me maar al te goed bewust.’

Eeuwenlang had Abydos, de Dodenstad, een welvarende groei gekend,

bevolkt door priesters en acolieten van Osiris, heerser over het hiernamaals en de god van de vruchtbaarheid. De farao's van de oudste dynastie waren hier begraven en hoewel de graven van meer recente koningen zich elders bevonden, lieten zij hier nog altijd tempels en monumenten ter ere van Osiris bouwen. Allemaal behalve Achnaton.

Al spoedig nadat hij farao was geworden, had Achnaton het ondenkbare gedaan: hij had de oude goden verbannen en hun betekenis per decreet geminimaliseerd om ze vervolgens te elimineren en het Egyptische pantheon tot de grond toe af te breken en te vervangen door één, door hem uitverkoren god: Aten, de Zonnegod.

Hierdoor was de Dodenstad door de bewoners verlaten, de priesters en aanbidders waren al heel lang verdwenen. Iedereen die binnen de grenzen werd aangetroffen, wachtte executie. Voor leden van de hofhouding van de farao was de straf aanzienlijk heftiger: een aanhoudende marteling tot ze biddend en smekend om een verlossende dood vroegen.

Voordat Manu-hotep nog iets kon zeggen, voelde hij een beweging. Uit de duisternis kwam een drietal mannen met wapens in de hand op hen afgerend.

Manu-hotep duwde zijn vrouw terug de schaduw in en stootte zijn speer van zich af. Hij trof de voorste man in zijn borst, doorboorde hem en had hem met één stoot geveld, maar de tweede man haalde met een bronzen dolk naar Manu-hotep uit.

In een poging de aanval met een snelle draai te ontwijken viel Manu-hotep op de grond. Hij trok zijn speer los en wierp hem naar de tweede aanvalser. Hij miste, maar de man stapte naar achteren waarop de punt van een tweede speer in zijn rug drong en door zijn buik naar buiten kwam. Een van de bedienden had zich in de strijd gemengd. De gewonde man zakte happend naar lucht op zijn knieën zonder nog een gil te kunnen geven. Toen hij voorover viel, sloeg de derde aanvalser, rennend voor zijn leven op de vlucht.

Manu-hotep stond op en wierp zijn speer met een machtige draai van zijn lichaam. Hij miste hem op een paar centimeter en het vluchtende doelwit verdween in de nacht.

‘Grafrovers?’ vroeg iemand.

‘Of spionnen,’ antwoordde Manu-hotep. ‘Ik had al dagen het gevoel dat

we werden gevolgd. We moeten opschieten. Als hij dit aan de farao meldt, halen we de ochtend niet.'

'Misschien kunnen we beter teruggaan,' drong zijn vrouw aan. 'Misschien was dit toch geen goed idee.'

'Onze trouw aan Achnaton was geen goed idee,' reageerde Manu-hotep. 'De farao is een afvallige. Omdat we hem hebben gesteund, heeft Osiris ons gestraft. Het is jullie ook niet ontgaan dat alleen onze kinderen in slaap vallen en niet meer wakker worden, en dat alleen ons vee dood in de weilanden ligt. We moeten Osiris om vergeving smeken. En dat moet nu.'

Met ieder woord dat Manu-hotep sprak, groeide zijn vastberadenheid. Gedurende de lange jaren van Achnatons heerschappij was iedere weerstand met wapengeweld onderdrukt, maar de goden waren zelf wraak gaan nemen en degenen die het dichtst bij de farao stonden, leden daar het meest onder.

'Deze kant op,' zei Manu-hotep.

Ze vervolgden hun weg dieper de stad in tot ze bij het grootste bouwwerk in de necropolis kwamen: de tempel van Osiris.

Het was een breed gebouw met een plat dak omgeven door hoge zuilen op enorme blokken graniet. Een brede, geleidelijk oplopende trap leidde naar een platform van schitterend bewerkt steen. Rood marmer uit Ethiopië en met blauwe lapis geaderd graniet uit Perzië. In de voorgevel van de tempel bevonden zich twee reusachtige bronzen deuren.

Manu-hotep liep erop af en trok de deur met verrassend weinig moeite open. De geur van wierook walmdde hem tegemoet en tot zijn verbazing zag hij een vuur voor het altaar en brandende fakkels aan de muren. In het flakkerende licht ontwaarde hij een in een halve cirkel opgestelde rij banken. Er lagen dode mannen, vrouwen en kinderen op, omringd door familieleden. Er klonken gedempte geluiden van zacht gesnik en gefluisterde gebeden.

'Zo te zien zijn wij niet de enigen die tegen het decreet van Achnaton zondigen,' merkte Manu-hotep op.

De mensen in de tempel keken naar hem, maar reageerden verder niet.

'Snel,' zei hij tegen zijn bedienden.

Ze liepen naar binnen en legden de lichamen van de kinderen waar nog plek was, terwijl Manu-hotep op het grote altaar van Osiris afstap-

te. Daar knielde hij met zijn hoofd naast het vuur, in een om vergeving smekende buiging. Vanonder zijn gewaad haalde hij twee struisvogelveren tevoorschijn.

‘Groot Heer van de Doden, we zijn in diepe rouw tot u gekomen,’ fluisterde hij. ‘Onze families zijn door leed getroffen. Er hangt een vloek over onze huizen en ons land levert alleen nog waardeloos kaf op. We verzoeken u, neem onze doden tot u en geef hun uw zegen voor het hiernamaals. U, die de Poorten van de Dood bewaakt, u die de hergeboorte van graan uit gestrooid zaad bepaalt, we smeken u: breng het leven terug op onze landerijen en in onze huizen.’

Eerbiedig legde hij de veren neer, strooide er een mengsel van kiezelaarde en goudstof overheen en stapte weg van het altaar.

Er blies een windvlaag door de ruimte waardoor alle vlammen één kant op flakkerden. Het volgende ogenblik klonk er een galmende dreun die door de hal weerkaatste.

Zich vliegensvlug omdraaiend zag Manu-hotep nog net hoe de reusachtige deuren bij de ingang van de tempel met een klap dichtsloten. Hij keek geschrokken om zich heen en was bang dat de wild flakkerende fakkels aan de muren zouden uitgaan. Maar ze doofden niet, kwamen tot rust en brandden al meteen weer even helder als ervoor. In het teruggekeerde licht ontwaarde hij achter het altaar diverse gestalten die daar een paar seconden eerder niet hadden gestaan.

Vier van hen waren in het zwart met goud gekleed: priesters van Osiris. De vijfde droeg andere kleding alsof hij de Heer van de Onderwereld zelf was. Zijn benen en middel waren in dezelfde stof gewikkeld die voor het mummificeren van de doden werd gebruikt. Armbanden en een gouden halsketting staken glinsterend af tegen zijn groenachtig getinte huid. Een met struisvogelveren afgezette kroon sierde zijn hoofd.

In zijn ene hand hield deze figuur een herdersstaf en in de andere een gouden vlegel voor het dorsen van tarwe, waarbij het dode kaf van de levende korrels werd gescheiden. ‘Ik ben de boodschapper van Osiris,’ sprak deze priester. ‘De avatar van de God van het Hiernamaals.’

Hij sprak met een lage, galmende stem, haast bovenaards van toon. Alle aanwezigen in de tempel bogen en de priesters aan beide zijden van deze centrale figuur stapten naar voren. Ze liepen om de doden heen en ver-

strooiden bladeren, bloemblaadjes en wat volgens Manu-hotep gedroogde huid van reptielen en amfibieën leek.

‘U vraagt om troost van Osiris,’ zei de avatar.

‘Mijn kinderen zijn dood,’ antwoordde Manu-hotep. ‘Ik verzoek om steun voor hen in het hiernamaals.’

‘U dient de verrader,’ luidde het antwoord. ‘Als zodanig hebt u geen gunsten verdiend.’

Manu-hotep boog zijn hoofd. ‘Ik heb mijn tong verwaardigd Achnatons werk te doen,’ gaf hij toe. ‘Daarvoor mag u mij straffen. Maar neem mijn geliefden mee in het hiernamaals zoals hun beloofd is voordat Achnaton ons corrumpeerde.’

Toen Manu-hotep durfde op te kijken zag hij dat de avatar hem met zijn zwarte ogen onbewogen aanstaarde.

‘Nee,’ zeiden de lippen ten slotte. ‘Osiris beveelt dat u handelt. U moet uw berouw bewijzen.’

Een knokige vinger wees op een rode amfora op het altaar. ‘In die kruik zit een geur- en smaakloos gif. Neem het mee. Doe het in Achnatons wijn. Het zal zijn ogen verduisteren en hem van zijn gezichtsvermogen beroven. Hij zal niet meer naar zijn geliefde zon kunnen kijken en zijn heerschappij zal verbrokkelen.’

‘En mijn kinderen?’ vroeg Manu-hotep. ‘Als ik dit doe, worden zij dan geholpen in het hiernamaals?’

‘Nee,’ antwoordde de priester.

‘Waarom niet? Ik dacht dat u...’

‘Als u deze weg kiest,’ onderbrak de priester hem, ‘zal Osiris ervoor zorgen dat uw kinderen nogmaals in deze wereld zullen leven. Hij zal de Nijl weer in een Rivier des Levens veranderen en uw velden zullen weer vruchtbaar zijn. Aanvaardt u deze eer?’

Manu-hotep aarzelde. Dat hij de farao niet langer gehoorzaamde was al een hele stap, maar om hem te vermoorden...

Terwijl hij weifelde, bewoog de priester opeens en smet het uiteinde van de vlegel in het vuur naast het altaar. De leren stroken van het wapen vlogen in brand alsof ze in olie waren gedrenkt. Met een snelle polsbeving sloeg de priester het wapen omlaag in de door zijn volgelingen uitgestrooide lege doppen en bladeren. Het droge kaf vatte onmiddellijk

vlam en een strook van vuur raasde rond tot een cirkel van vlammen zowel de levenden als de doden omsloot.

Manu-hotep moest door de hitte gedwongen een stap terug doen. De rook en dampen werden te sterk, vertroebelden zijn zicht en verstoorden zijn evenwicht. Toen hij opkeek, scheidde een muur van vuur hem van de vertrekkende priesters.

‘Wat heb je gedaan?’ riep zijn vrouw uit.

De priesters verdwenen langs een trap achter het altaar. De vlammen reikten tot borsthoogte en zowel de rouwenden als de doden waren gevangen in een ring van vuur.

‘Ik aarzelde,’ mompelde hij. ‘Ik was bang.’

Osiris had hem een kans gegeven en hij had die afgeslagen. In een innerlijke strijd verstrikt staarde Manu-hotep naar de amfora met gif op het altaar. De kruik vervaagde in de hitte en verdween in de rook uit het zicht.

Manu-hotep werd wakker door een lichtstraal die hem door een kier in het plafond bescheen. Het vuur was uit en had plaatsgemaakt voor een cirkel van as. Er hing een rookgeur en op de grond glom een dun laagje vocht alsof de ochtenddauw zich met de as had vermengd of dat er druppels van een licht regenbuitje op waren gevallen.

Versuft en ietwat verwaasd kwam hij half overeind en keek om zich heen. De enorme deuren aan het uiteinde van de zaal stonden open. Er waaide een koele ochtendbries naar binnen. De priesters hadden hem uiteindelijk dus niet gedood. Maar waarom niet?

Terwijl hij naar een reden zocht, voelde hij een trillend handje met kleine vingertjes naast zich. Hij draaide zich om en zag zijn dochter schokken alsof ze een toeval had. Ze opende en sloot haar mond alsof ze als een vis op het droge naar adem hapte.

Hij pakte haar vast. Ze voelde warm en niet koud, en bewoog en was niet stijf meer. Hij kon dit nauwelijks bevatten. Ook zijn zoon bewoog, trapte van zich af als een kind dat droomt.

Hij probeerde of hij de kinderen aan het praten kon krijgen en of hij het schokken kon stoppen, maar beide lukte hem niet.

Om hem heen ontwaakten anderen op ongeveer dezelfde wijze.

‘Wat gebeurt hier met iedereen?’ vroeg zijn vrouw.

‘Gevangen tussen leven en dood,’ vermoedde Manu-hotep. ‘Maar niemand weet of het ze pijn doet.’

‘Wat moeten we doen?’

Nu mocht er niet meer gearzeld worden. Geen twijfel mogelijk. ‘We doen wat Osiris eist,’ zei hij. ‘We maken de farao blind.’

Hij stond op, liep door het as en rende op het altaar af. De rode amfora met gif stond er nog, al was die nu zwartgeblakerd. Hij greep de kruik, vol vertrouwen en in de vaste overtuiging dat het zou lukken. Een overweldigend gevoel van hoop vervulde hem.

Samen met de anderen verliet hij de tempel en wachtte tot hun kinderen gingen praten of op hen reageerden of tot ze op z’n minst tot rust kwamen. Maar het zou nog weken duren alvorens dat gebeurde, en maanden voordat zij die weer tot leven waren gekomen functioneerden zoals ze deden voordat de dood hen in zijn greep had gehad. Maar tegen die tijd begonnen de ogen van Achnaton te vertroebelen en stevende de heerschappij van de afvallige farao op een snel naderend einde af.

Hoofdstuk 1

*Baai van Aboekir, aan de monding van de Nijl
1 augustus 1798, bij het vallen van de avond*

Over het weidse wateroppervlak van de baai van Aboekir galmde het gebulder van kanonschoten terwijl in de verte oploaiende vlammen de grijze schemering verlichtten. Opspattende fonteinen markeerden de plekken waar ijzeren kogels niet ver van hun doelwit het water doorboorden. Maar het aanvallende eskader schepen naderde op hoge snelheid een voor anker liggende vloot. Het eerstvolgende salvo zou geen vergeefse poging meer zijn.

Dwars door het dichte woud van masten voer een sloep, voortgestuwd door de sterke armen van zes Franse matrozen. In wat een zelfmoordactie leek stevende de sloep in een rechte lijn op het schip in het centrum van de zeeslag af.

‘We zijn te laat,’ schreeuwde een van de roeiers.

‘Doorgaan!’ reageerde de enige officier in de groep. ‘We moeten bij de Orient zijn voordat de Britten het schip omsingeld hebben en zo de hele vloot lamleggen.’

De vloot in kwestie was de grote Mediterrane armada van Napoleon, zeventien oorlogsbodems waarvan dertien lineschepen. Zij beantwoordden de Engelse salvo’s naar eigen inzicht met donderslagen en het volledige strijdtoneel was al voor het invallen van de duisternis in nevelige flarden kruitdamp gehuld.

In het midden van de sloep zat bevend van angst een Franse burger, Emile D’Campion.

Als hij niet zo bang was geweest dat hij hier ieder moment dood kon gaan, had hij ongetwijfeld de brute schoonheid van het tafereel bewonderd.

De kunstenaar in hem – want hij was een beroemde schilder – had zich afgevraagd hoe je een dergelijke explosie van geweld op de onberoerde rust van een doek kon overbrengen. Hoe je de stille flitsen kon weergeven die de zeeslag steeds weer in een heldere gloed plaatsten. Het angstaanjagende gefluit van de kanonskogels die gillend op hun doelwit afstoven. De hoge masten die als de stammen van een dicht woud op de bijl wachtten. Hij had extra veel zorg besteed aan de contrasten tussen het wit schuimende water en de laatste tinten roze en blauw in de donkerende lucht. Maar D’Campion trilde van hoofd tot voeten en hield zich krampachtig vast aan de rand van de boot.

Toen een verdwaald schot op zo’n honderd meter vanwaar zij zich bevonden, kraters in het water van de baai sloeg, riep hij: ‘Waarom schieten ze in godsnaam op ons?’

‘Dat doen ze niet,’ antwoordde de officier.

‘Hoe verklaart u dan dat die kanonschoten zo dicht bij ons inslaan?’

‘Engels vakmanschap,’ zei de officier. ‘Het is *extrêmement pauvre*. Bijzonder armzalig.’

De matrozen lachten. Net iets té hard, dacht D’Campion. Ook zij waren bang. Ze wisten al maanden dat ze de vos speelden voor de Engelse honden. Ze waren elkaar bij Malta net op een week misgelopen en bij Alexandrië op nauwelijks vierentwintig uur. Nu, nadat ze het leger van Napoleon aan land hadden gebracht en in de monding van de Nijl voor anker lagen, hadden de Engelsen onder aanvoering van hun favoriete jager Horatio Nelson ten slotte de geur opgepikt.

‘Ik ben kennelijk niet onder een gunstig gesternte geboren,’ mompelde D’Campion in zichzelf. ‘Wat mij betreft keren we om.’

De officier schudde zijn hoofd. ‘Mij is opgedragen om u en deze koffers naar admiraal Brueys aan boord van de Orient te brengen.’

‘Ik weet dat dat uw opdracht is,’ reageerde D’Campion. ‘Ik was erbij toen Napoleon u dat opdroeg. Maar als u van plan bent om met deze boot tegen de kanonnen van de Orient en de schepen van Nelson in te varen, is het enige wat u bereikt dat we er allemaal aangaan. We moeten omkeren, terug naar de kust of naar een van de andere schepen.’

De officier wendde zich af van zijn mannen en tuurde over zijn schouder naar het centrum van de strijd. De Orient was het grootste en sterkste

oorlogsschip ter wereld. Het was een drijvend fort uitgerust met honderdertig kanonnen. Het woog zo'n vijfduizend ton en had ruim duizend man aan boord. Met twee andere Franse liniërschepen aan haar zijde bevonden ze zich in wat admiraal Brueys een onneembare defensieve positie achtte. Alleen had niemand de Britten daarvan op de hoogte gesteld. Hun kleinere schepen voeren onverschrokken recht op haar af.

De boordbatterijen van de Orient en de Britse Bellerophon bestookten elkaar van dichtbij. Het kleinere Britse schip had daar het meest onder te lijden, de reling aan stuurboordzijde werd aan flarden geschoten en twee van haar drie masten braken en stortten op het dek. De Bellerophon dreef naar het zuiden af, maar terwijl zij de strijd verliet, namen onmiddellijk andere Britse schepen de opengevallen plek in. Ondertussen maakten hun kleinere fregatten een omtrekkende manoeuvre door ondiepere wateren en vulden zo de gaten in de Franse linie.

D'Campion beseftte dat roeien door dit strijdgevoel volslagen krankzinnig zou zijn en stelde iets anders voor. 'Is het geen beter idee als we die koffers pas naar admiraal Brueys brengen als hij de Britse vloot verslagen heeft?'

Hierop knikt de officier. 'Zie je?' zegt hij tegen zijn mannen. 'Dit is nou waarom *Le General* hem *savant* noemt, een wijze.'

De officier wees naar een schip in de Franse achterhoede dat door de aanvallende Britten nog niet in de strijd was betrokken. 'Koers naar de Guillaume Tell,' zei hij. 'Daar is schout-bij-nacht Villeneuve. Hij zal wel weten wat we moeten doen.'

Het roeien werd weer serieus ter hand genomen en het bootje zwenkte met hernieuwde spoed weg van het levensgevaarlijke strijdtoneel. Door de duisternis en de walmende rook manoeuvrerend bracht de bemanning hun boot naar de achterhoede van de Franse linie, waar vier schepen in een merkwaardige rust lagen te wachten, terwijl zich voor hen een verschrikkelijke strijd afspeelde.

Nog voordat de sloep de dikke planken van de Guillaume Tell goed en wel raakte, zakten er al touwen omlaag. Ze werden onmiddellijk vastgemaakt, waarna zowel de mannen als de lading aan boord werden gehesen.

Toen D'Campion het dek bereikte, had de strijd zich tot een alles verwoestende geweldsuitbarsting ontwikkeld die hij van zijn leven niet voor

mogelijk had gehouden. De Britten hadden zich van een enorm tactisch voordeel verzekerd, ondanks dat ze licht in de minderheid waren. In plaats van dat ze de Franse vloot over de hele breedte van flank tot flank hadden aangevallen, hadden ze de achterhoede van Franse schepen genegeerd en hun aanvalskracht volledig op het voorste deel van de Franse linie geconcentreerd. Ieder Frans schip zag nu twee Britse aanvallers tegenover zich. Het resultaat was te voorzien: de glorieuze Franse armada werd vernietigend in de pan gehakt.

‘Admiraal Villeneuve wil u spreken,’ zei een stafofficier tegen D’Campion.

Hij werd naar een ruimte benedendeks gebracht waar hij tegenover schout-bij-nacht Pierre-Charles Villeneuve kwam te staan. De admiraal had een witte volle haardos, een smal gezicht met een hoog voorhoofd en een lange Romeinse neus. Hij droeg een smetteloos uniform met een donkerblauwe overjas met gouden tressen en een rode sjerp dwars over de borst. In D’Campions ogen leek hij eerder klaar voor een parade dan voor een zeeslag.

Villeneuve frommelde een poosje aan de sloten van de zware koffer. ‘Ik begrijp dat u een van Napoleons *savants* bent.’

Savant was een woordkeuze van Napoleon, tot ergernis van D’Campion en enkele van zijn collega’s. Hij maakte deel uit van een groep wetenschappers en geleerden die generaal Napoleon bijeen had gebracht en naar Egypte had gestuurd, waar volgens hem schatten te vinden waren die zowel lichaam als geest ten goede zouden komen.

D’Campion was een aankomende expert in het nieuwe vakgebied oude talen en geen plek ter wereld bood in dat opzicht meer mysterie en mogelijkheden dan het land van de piramiden en de sfinx.

En D’Campion was niet zomaar een van de savants. Napoleon had hem persoonlijk uitgekozen om de waarheid achter een mysterieuze legende te achterhalen. Hem was een forse beloning beloofd, inclusief een fortuin dat ruimschoots meer was dan hij in zijn leven kon verdienen, plus landerijen die de nieuwe Republiek hem zou schenken. Hem zouden onderscheidingen, roem en eer ten deel vallen, maar eerst moest hij iets zien te vinden waarvan gezegd werd dat het zich in het land van de farao’s bevond: een manier van sterven waaruit je tot de levenden kon terugkeren.

Een maand lang hadden D’Campion en zijn bescheiden gevolg alles wat ze konden dragen weggehaald uit een plaats die de Egyptenaren de Dodenstad noemden. Ze hadden papyrusrollen, stenen schrijftabletten en alle mogelijke reliëfs meegenomen. Wat ze niet konden vervoeren, hadden ze gekopieerd.

‘Ik ben lid van de commissie voor Kunsten en Wetenschappen,’ zei D’Campion, waarmee hij de officiële benaming benadrukte waaraan hij de voorkeur gaf.

Villeneuve toonde zich niet onder de indruk. ‘En wat hebt u aan boord van mijn schip gebracht, commissielid?’

D’Campion zette zich schrap. ‘Dat mag ik niet zeggen, admiraal. De koffers moeten op bevel van generaal Napoleon persoonlijk gesloten blijven. Over de inhoud kan ik mij niet uitlaten.’

Villeneuve leek nog altijd niet onder de indruk. ‘Ze kunnen altijd opnieuw verzegeld worden. Kom, geef me de sleutel.’

‘Admiraal,’ waarschuwde D’Campion, ‘daar zal de generaal niet blij mee zijn.’

‘De generaal is hier niet!’ snauwde Villeneuve.

Napoleon was in die tijd al een machtige figuur, maar hij was nog geen keizer. De Directoire, een commissie van vijf leden die de Revolutie leidde, was nog aan het bewind, terwijl ook anderen naar de macht hengelden.

Desondanks had D’Campion moeite met de opstelling van Villeneuve. Napoleon was niet iemand met wie te spotten viel, net zo min als admiraal Brueys, Villeneuve’s directe superior die op dat moment op nog geen kilometer afstand voor zijn leven vocht. Waarom hield Villeneuve zich met dit soort zaken bezig terwijl hij Nelson het hoofd moest bieden?

‘De sleutel,’ eiste Villeneuve.

D’Campion aarzelde niet langer en nam een verstandig besluit. Hij maakte de sleutel los van zijn nek en overhandigde hem. ‘Ik draag de zorg over de koffers aan u over, admiraal.’

‘Dat is u geraden ook,’ reageerde Villeneuve. ‘U kunt gaan.’

D’Campion draaide zich om, maar onderbrak die beweging abrupt en waagde nog een vraag. ‘Voegen wij ons zo direct in de strijd?’

De admiraal trok een wenkbrauw op alsof die vraag hem absurd

voorkwam. ‘We hebben niet het bevel om dat te doen.’

‘Bevel?’

‘Er zijn geen signalen ontvangen van admiraal Brueys op de Orient.’

‘Admiraal,’ zei D’Campion, ‘de Engelsen vallen hem van twee kanten aan. Dit is nu echt niet het moment om een bevel af te wachten.’

Villeneuve stond met een ruk op en stevende als een dol geworden stier op D’Campion af. ‘Durft u me tegen te spreken?’

‘Nee, admiraal, alleen...’

‘We hebben tegenwind,’ snauwde Villeneuve waarbij hij een wegwerpgebaar maakte. ‘We zouden de hele baai over moeten steken om iets van een kans te hebben dat we ons in de strijd kunnen mengen. Het is eenvoudiger voor admiraal Brueys om zich naar onze positie af te laten zakken en ons zo in staat te stellen hem te steunen. Maar vooralsnog kiest hij ervoor dat niet te doen.’

‘Maar we kunnen hier toch niet stilzitten?’

Villeneuve graaide een dolk van zijn bureaublad. ‘Ik vermoord u ter plekke als u nog één keer zo tegen me praat. Hebt u überhaupt enig verstand van zeilen of oorlogsstrategie, Savant?’

D’Campion begreep dat hij te ver was gegaan. ‘Mijn excuses, admiraal. Het is een zware dag geweest.’

‘Wegwezen,’ zei Villeneuve. ‘Wees blij dat we nu niet de strijd ingaan want dan had ik u met een bel om uw nek als doelwit voor de Britten op het voordek gezet.’

D’Campion deed een stap naar achteren, boog lichtjes en verdween schielijk uit het zicht van de admiraal. Hij ging naar het bovendek, vond een leeg plekje bij de boeg van het schip en keek naar de slachting in de verte.

Zelfs van een afstand was de gewelddadigheid van wat zich daar afspeelde nauwelijks te bevatten. In een tijdsbestek van nu al vele uren waren beide vloten dicht op elkaar in een alles verwoestende strijd verwickeld. Langsij liggend, mast tegen mast, met scherpshutters op de bovendekken die op iedereen schoten die zich naar buiten waagde.

‘*Ce courage,*’ sprak D’Campion binnensmonds. Wat een moed.

Maar moed alleen zou niet voldoende zijn. Ondertussen vuurde ieder Brits schip zo’n drie tot vier keer tegen één schot van de Fransen. En

dankzij Villeneuve's aarzeling om zich in de strijd te mengen hadden ze aanzienlijk meer schepen in actie.

In het midden van de slag bestookten drie schepen van Nelson de Orient en veranderden haar in een onherkenbaar karkas. Haar schitterende stroomlijn en hoog torenende masten waren allang verdwenen. Haar dikke eikenhouten flanken waren aan flarden geschoten en versplinterd. Ook al bulderden er nog enkele overgebleven kanonnen, toch begreep D'Campion dat ze haar laatste adem uitblies.

Het viel hem op dat er vlammen als kwikzilver langs het hoofddek omhoog lekten. Het vervloekte vuur vlamde her en der op en toonde geen genade toen het de neergestorte zeilen bereikte. Door openstaande luiken dook het vuur het ruim in.

Opeens flitste er een steekvlam op, zo fel dat hij D'Campion ondanks dat hij zijn ogen sloot verblindde. Er volgde een donderslag, zo oorverdovend als D'Campion nooit eerder had gehoord. Hij werd achterover geworpen door een schokgolf die langs zijn gezicht schroeide en zijn haar verbrandde.

Hij viel op zijn zij, rolde happend naar lucht een paar keer om zijn as en sloeg de vlammen op zijn jas uit. Toen hij ten slotte opkeek, schrok hij.

De Orient was verdwenen.

Er brandde vuur op het water in een brede cirkel rond het wrak. De explosie was zo krachtig geweest dat er zes andere schepen in brand stonden, drie van de Engelse vloot en drie van de Franse. Het kabaal van de strijd zwakte af nu de bemanningen met pompen en emmers wanhopig poogden een dergelijke vernietiging van hun eigen schip te voorkomen.

'Het vuur had waarschijnlijk het munitiedepot bereikt,' fluisterde een Franse matroos bedroefd.

Diep in het ruim van alle oorlogsschepen lagen honderden kruitvaten opgeslagen. Het kleinste vonkje had al desastreuze gevolgen.

Er liepen tranen over de wangen van de matroos en hoewel D'Campion zich kotsmisselijk voelde, was hij te veel van de kaart om iets van een emotie te uiten. Er waren meer dan duizend man aan boord van de Orient toen het in Aboekir arriveerde. D'Campion had zelf aan boord van het schip gereisd en had met admiraal Brueys aan tafel gezeten. Bijna iedereen

die hij tijdens deze reis had ontmoet, was op dat schip geweest, ook de kinderen, zonen van de officieren, nauwelijks elf jaar jong. Starend naar de ravage kon D’Campion zich niet voorstellen dat ook maar iemand van de opvarenden dit had overleefd.

Maar – afgezien van de koffers die Villeneuve nu had geconfisqueerd – waren ook de resultaten van maanden werk in Egypte en de kans een levenswerk te voltooien in rook opgegaan.

D’Campion zakte op het dek in elkaar. ‘De Egyptenaren hadden me nog zo gewaarschuwd,’ zei hij.

‘Jou gewaarschuwd?’ herhaalde de matroos.

‘Dat ik geen stenen uit de Dodenstad moest weghalen. Daar lag een vloek op, benadrukten ze. Een vloek... Ik heb ze uitgelachen om hun dwaze bijgeloof. Maar nu...’

Hij probeerde op te staan maar viel terug op het dek. De matroos kwam hem te hulp en bracht hem benedendeks. Daar wachtte hij tot de Engelsen hun onvermijdelijke afslachting beëindigden.

Dat gebeurde in het ochtendgloren toen de Britten zich hergroepeerden voor een laatste aanval op wat er van de Franse vloot resteerde. Maar in plaats van door mensen veroorzaakt gebulder en het misselijkmakende gekraak van door kanonskogels versplinterde balken hoorde D’Campion slechts het ruisen van wind doordat de Guillaume Tell in beweging kwam.

Hij ging het dek op en zag dat ze met volle zeilen in noordoostelijke richting wegvoeren. De Britten zetten een achtervolging in, maar bleven al snel ver achter. Zo nu en dan opstijgende rookwolkjes getuigden van hun vruchteloze pogingen de Guillaume Tell van zo veraf te treffen. Spoedig waren zelfs hun zeilen nauwelijks nog zichtbaar aan de horizon.

Voor de rest van zijn leven zou Emile D’Campion bedenkingen houden over de moed van Villeneuve, maar hij zou nooit een kwaad woord spreken over de sluwheid van de man en zou tegenover iedereen die het horen wilde, beklemtonen dat hij zijn leven aan hem te danken had.

Halverwege de ochtend hadden de Guillaume Tell en drie andere schepen onder Villeneuve’s commando Nelson en zijn genadeloze ‘Band of Brothers’ ver achter zich gelaten. Ze voeren naar Malta, waar D’Campion zijn verdere leven zou doorbrengen, werkend, studierend en zelfs correspon-

derend met Napoleon en Villeneuve, al die tijd op zoek naar een antwoord op de vraag waar de verloren gegane schatten gebleven waren die hij uit Egypte had meegenomen.

Hoofdstuk 2

MS Torino, zeventig mijl ten westen van Malta, heden

De *MS Torino* was een in 1973 gebouwd, ruim negentig meter lang vrachtschip met een stalen romp. Met het vorderen der jaren, haar bescheiden grootte en snelheid was het nog slechts een ‘kustvaarder’ die korte routes over de Middellandse Zee voer, waarbij ze diverse eilandjes aandeed in een rondreis langs Syrië, Sicilië, Malta en Griekenland.

In het uur voor zonsopgang voer ze op zo’n honderdtien kilometer van haar laatste aanloophaven op Malta in westelijke richting op het door Italië bestuurde eiland Lampedusa af.

Ondanks het vroege ochtenduur was het druk op de brug. En iedereen was nerveus – met een goede reden. Het afgelopen uur werden ze geschaudwd door een vaartuig dat zonder kentekens en zonder licht voer.

‘Komen ze nog steeds dichterbij?’

De vraag kwam als een schreeuw uit de mond van de schipper Constantine Bracko, een gedrongen vent met bootwerkersarmen, peper-en-zoutkleurig haar en een schuurpapierachtige stoppelbaard om zijn kin.

Met zijn handen op het stuurrad wachtte hij op een antwoord. ‘Nou?’

‘Het schip is er nog,’ schreeuwde de eerste stuurman. ‘Het volgt onze wending. En komt dichterbij.’

‘Doof alle lichten,’ beval Bracko. Een ander bemanningslid haalde een aantal schakelaars over waarna het op de *Torino* donker werd. Nu het schip verduisterd was, veranderde Bracko nogmaals van koers.

‘Hier hebben we weinig aan als ze radar hebben of nachtkijkers,’ zei de eerste stuurman.

‘We winnen er wat tijd mee,’ reageerde Bracko.

‘Zou het niet een boot van de douane kunnen zijn?’ vroeg nog een ander bemanningslid. ‘Of de Italiaanse kustwacht?’

Bracko schudde zijn hoofd. ‘Was dat maar zo.’

De eerste stuurman begreep wat dat betekende. ‘Maffia?’

Bracko knikte. ‘We hadden moeten betalen. We smokkelen in hun wateren. Ze willen hun aandeel.’

In de verwachting dat ze in het holst van de nacht niet zouden worden gezien, had Bracko de gok gewaagd. Maar hij had fout gegokt. ‘Haal de wapens,’ zei hij. ‘We zullen moeten vechten.’

‘Maar Constantine,’ sputterde de eerste stuurman tegen. ‘Dat gaat niet goed samen met onze vracht.’

Het dek van de Torino was vol beladen met vrachtcontainers en in de meeste stonden hogedruktanks met vloeibaar propaangas ter grootte van een flinke stadsbus. Maar er was meer smokkelwaar, inclusief twintig vaten met een geheimzinnige substantie die door een klant uit Egypte aan boord waren gebracht. Vanwege de torenhoge belasting die door Europa op brandstoffen werd geheven, kwam het grote geld echter vooral van het propaangas.

‘Zelfs smokkelaars moeten belasting betalen,’ mokte Bracko in zichzelf. Met hun protectiegeld, doorvoer- en aanlegvergoedingen waren de criminele organisaties net zo erg als de overheden. ‘Nu moeten we dubbel betalen. Geld én vracht. Misschien zelfs driedubbel als ze met ons een voorbeeld willen stellen.’

De eerste stuurman knikte. Hij was niet bereid om met zijn leven voor de brandstof van een ander te betalen. ‘Ik haal de geweren,’ zei hij.

Bracko wierp hem een sleutel toe. ‘Wek de mannen. Het wordt een gevecht op leven en dood.’

Het bemanningslid begaf zich naar de wapenkast en de kooien op het benedendek. Toen hij weg was, kwam er nog iemand de stuurhut in. Het was een passagier die naar de opmerkelijke naam Ammon Ta luisterde. Bracko en de bemanning noemden hem de Egyptenaar.

De dunne, spichtige man met diepliggende ogen, een kaalgeschoren hoofd en een karamelkleurige huid had niets wat ook maar enigszins indruk op Bracko maakte. In feite vroeg hij zich af waarom iemand zo’n weinig imposante bewaker meestuurde met een lading die volgens hem wel uit munitie, hasj of een andere drug moest bestaan.

‘Waarom is het schip verduisterd?’ vroeg Ammon Ta zonder omhaal.
‘Waarom veranderen we van koers?’

‘Wat denkt u?’

Nadat hij een moment had nagedacht, leek de Egyptenaar het te begrijpen. Hij trok een 9 mm-pistool van onder zijn riem tevoorschijn, hield het losjes in de hand en liep naar de deur, waar hij in de donkere leegte van de zee tuurde.

‘Achter ons,’ zei Bracko.

Exact op het moment dat hij dit zei, kwam het bewijs dat hij het fout had. Vlak voor de bakboordzijde van de boeg flitsten de lichtstralen van twee schijnwerpers op, de ene bescheen verblindend fel de brug terwijl de andere langs de reling streek.

Er kwamen twee rubberboten aan gescheurd. Bracko wendde het schip instinctief er recht op af, maar dat was zinloos. Ze maakten een wijde bocht en kwamen terug, waarbij ze zich onmiddellijk aan de nieuwe koers en snelheid aanpasten.

Er werden enterhaken omhoog gegooid, die zich aan de drie stalen kabels die als reling functioneerden, vasthaakten. Een paar seconden later klommen twee groepen gewapende mannen langs de touwen naar de Torino.

Vanaf de boten klonk dekkingsvuur op.

‘Liggen!’ riep Bracko.

Maar hoewel een spervuur van kogels een brugraam verbrijzelde en tegen een zijwand ketste, zocht de Egyptenaar niet meteen dekking. In plaats daarvan stapte hij doodkalm tot achter de dikke scheidingswand, keek erlangs naar buiten en loste een aantal schoten met zijn pistool.

Tot Bracko’s verbazing waren de schoten dodelijk effectief. Ammon Ta had twee van de enteraars met twee perfecte schoten in het hoofd uitgeschakeld, ondanks het deinende dek en de lastige hoek. Met zijn derde schot schoot hij de schijnwerper die op hen gericht was aan barrels.

Direct na de schoten stapte de Egyptenaar zonder haast of paniekerige beweging terug in dekking, terwijl zijn actie met woedend mitrailleurvuur werd beantwoord.

Bracko bleef aan dek, ook nu de stuurhut met ratelende mitrailleur salvo’s werd bestookt. Een kogel schampte zijn arm. Een andere verbrijzelde

de fles Sambuca die Bracko als geluksbrenger bewaarde. Terwijl de vloeistof over het dek stroomde, beschouwde Bracko dit als een slecht voorteken. De drie koffiebonen in de fles moesten voorspoed, een goede gezondheid en geluk brengen, maar hij zag ze nergens.

Nu ook kwaad geworden, trok Bracko zijn eigen pistool uit een schouderholster tevoorschijn, gereed om zich in het gevecht te mengen. Hij keek naar de Egyptenaar, die nog altijd rechtop stond. Afgaand op hoe de man zich nu gedroeg en de dodelijke precisie van zijn schoten moest Bracko zijn mening over hem pontificaal herzien. Hij wist niet wie deze Egyptenaar werkelijk was, maar het drong wel meteen tot hem door dat deze man van alle mensen op het schip het gevaarlijkst was.

Oké, dacht hij, hij staat in ieder geval aan onze kant.

‘Voortreffelijk geschoten,’ riep hij. ‘Zo te zien heb ik u onderschat.’

‘Misschien was dat ook mijn bedoeling,’ reageerde de Egyptenaar.

Er klonken opnieuw schoten, ditmaal uit de richting van het achterschip. Bracko kwam overeind en vuurde in het wilde weg door het kapotgeschoten raam.

‘U verspilt munitie,’ zei de Egyptenaar.

‘Ik probeer tijd te winnen.’

‘Voor hen speelt tijd geen rol,’ sprak de Egyptenaar. ‘Er is minstens een man of twaalf aan boord van uw schip. Waarschijnlijk meer. Er ligt een derde rubberboot bij de achtersteven.’

Een tweede salvo dat van achter hun positie opklonk, bevestigde de woorden van de Egyptenaar.

‘Dat is niet goed,’ reageerde Bracko. ‘De wapenkast bevindt zich onder het achterdek. Als mijn mannen er niet bij kunnen of niet meer terug kunnen komen, zijn we wel heel erg in de minderheid.’

De Egyptenaar liep naar de deur in de scheidingswand, opende die op een kier en tuurde de gang in. ‘Ik geloof dat dat al het geval is.’

Het geluid van zware voetstappen galmde door de gang en Bracko zette zich schrap voor een gevecht, maar de Egyptenaar opende de deur om een hinkend en bloedend bemanningslid door te laten.

‘Ze hebben het benedendek in handen,’ bracht de man hortend uit.

‘Waar zijn de geweren?’

Het bemanningslid schudde zijn hoofd. ‘We konden er niet bij.’

De man hield een hand op zijn maag, waar bloed uit een kogelwond vloeide. Hij zakte op de grond in elkaar en bleef liggen.

De enterars kwamen dichtbij en schoten iedereen die voor hun voeten kwam neer. Bracko liet het stuurrad los en probeerde zijn bemanningslid te helpen.

‘Laat hem maar,’ zei de Egyptenaar. ‘We moeten door.’

Bracko vervloekte de situatie, maar hij zag in dat het te laat was. Woedend en zinnend op wraak ontgrendelde hij het pistool en stapte naar het luikgat. Hij wilde de strijd aangaan, de woede van zich af schieten en dan maar zien wat ervan kwam, maar de Egyptenaar greep hem beet en hield hem tegen.

‘Laat me los,’ schreeuwde Bracko.

‘Om een zinloze dood tegemoet te gaan?’

‘Ze vermoorden m’n bemanning. Dat kan ik niet zomaar laten gebeuren.’

‘Uw bemanning doet er niet toe,’ reageerde Ammon Ta kil. ‘We moeten naar mijn spullen.’

Bracko was verbijsterd. ‘Denkt u echt dat u hier wegkomt met uw hasj?’

‘Die vaten bevatten iets veel sterkers,’ antwoordde de Egyptenaar. ‘Sterk genoeg om uw schip uit handen van die klootzakken te houden als we er tenminste op tijd bij zijn. Dus kom, breng me ernaartoe.’

Terwijl de Egyptenaar dit zei, ontwaarde Bracko een opmerkelijke felheid in de ogen van de man. Misschien – héél misschien – was het waar wat hij zei. ‘Kom mee.’

Met de Egyptenaar op zijn hielen klom Bracko door het gebroken raam naar buiten en sprong op de dichtstbijzijnde container. Die stond een kleine twee meter lager en hij kwam met een keiharde klap neer waarbij hij zijn knie kneusde.

De Egyptenaar landde naast hem, kromp onmiddellijk ineen en draaide zich om.

‘Uw lading zit in de voorste rij containers,’ verklaarde Bracko. ‘Volg me.’

Ze zetten het op een rennen, waarbij ze van container op container sprongen. Toen ze de voorste rij bereikten, klauterde Bracko tussen twee containers omlaag en liet zich op het dek zakken. De Egyptenaar volgde hem op de voet en heel even hielden ze zich schuil tussen de enorme me-

talen bakken. Inmiddels klonk het gedempte geluid van gewerschoten minder vaak, nog slechts zo nu en dan een schot. De strijd was zo goed als voorbij.

‘Dit is hem,’ zei Bracko.

‘Maak open,’ eiste de Egyptenaar.

Bracko opende het hangslot met zijn looper en gaf een harde ruk aan de hendel waarmee de deur was afgesloten. Hij deinsde terug van het schelle geknars van de oude scharnieren.

‘Naar binnen,’ beval de Egyptenaar.

Bracko stapte de donkere container in en knipte een zaklantaarn aan. Een van de cilindervormige propaangastanks nam het grootste gedeelte van de ruimte in, maar tegen de achterwand stonden de witte vaten die de Egyptenaar aan boord had gebracht.

Bracko liep er met Ammon Ta naartoe.

‘En nu?’ vroeg Bracko.

De Egyptenaar antwoordde niet. In plaats daarvan wrikte hij het deksel van een van de vaten en legde het opzij. Tot Bracko’s verbazing walmde er een witte mist over de rand van het vat en zakte erlangs omlaag.

‘Vloeibare stikstof?’ vroeg Bracko die een opstijgende koelte in de lucht voelde. ‘Wat zit daar in jesusnaam in?’

Ammon Ta bleef hem negeren. Hij werkte stoïcijns zwijgend door en tilde een cryogeen gekoelde fles met een merkwaardig symbool op de zijkant uit het vat. Terwijl Bracko het symbool bestudeerde, drong het tot hem door dat dit waarschijnlijk een zenuwgas was of een andersoortig biologisch wapen.

‘Dit is wat ze hebben willen,’ schreeuwde Bracko, terwijl hij op de Egyptenaar af sprong en hem beetgreep. ‘Het is ze niet om het propaangas of protectiegeld te doen. Het gaat ze om u en deze chemische troep. Dat m’n bemanning door deze schurken wordt vermoord, is uw schuld!’

De aanvankelijke uitval had de Egyptenaar verrast, maar de man herstelde zich vliegensvlug. Hij sloeg Bracko’s handen van zich af, draaide een van de forse kapiteinsarmen naar achteren en werkte hem tegen de grond.

Op hetzelfde moment dat hij neerging, voelde Bracko het volle gewicht van de Egyptenaar op zijn borst. Hij keek recht in een tweetal meedogenloze ogen.

‘Ik heb u niet meer nodig,’ zei de Egyptenaar.

Er trok een stekende pijn door Bracko toen een driekantige dolk zijn maag doorboorde. De Egyptenaar maakte een wrikbeweging, waarna hij het mes terugtrok en zich oprichtte.

Gevangen in een ondraaglijke pijn verkrampte Bracko waarbij zijn greep verslakte. Zijn hoofd klapte achterover tegen de bodem van de container terwijl hij naar zijn maag tastte en het warme donkere bloed voelde dat zijn kleren doordrenkte.

Hij zou een langzame en pijnlijke dood sterven en de Egyptenaar zag er de noodzaak niet van in die te bespoedigen. In alle rust wreef hij het bloed van het stompe driekantige lemmet en stak het terug in een schede, diepte een satelliettelefoon uit een zak op en drukte op het enige knopje van het toestel.

‘Ons schip is onderschept,’ zei hij tegen iemand aan de andere kant van de lijn. ‘Criminelen waarschijnlijk.’

Het was enige tijd stil tot de Egyptenaar zijn hoofd schudde. ‘Het zijn er teveel om het tegen op te nemen... Ja, ik begrijp dat dat moet gebeuren... De Zwarte Mist mag niet in verkeerde handen komen. Doe de groeten aan Osiris. Ik zie je in het hiernamaals.’

Hij hing op, liep naar de andere kant van de tank met propaangas en draaide met een grote Engelse sleutel een ontluichtingsventiel open, waarop er luid sissend gas ontsnapte.

Vervolgens trok hij uit een van zijn jaszakken een klein explosief tevoorschijn, bevestigde het aan de zijkant van de propaangastank en stelde de tijdontsteker in. Daarna liep hij terug naar de voorkant van de vrachtcontainer, opende die op een kier en glipte de duisternis in.

Badend in een plas van zijn eigen bloed beseftte Constantine Bracko wat hem te wachten stond: een zekere dood, hoe dan ook. Desondanks besloot hij om te proberen tenminste de explosie te voorkomen.

Hij rolde op zijn zij, kreunend van de pijn. Het lukte hem naar de rand van de tank te kruipen, een inspanning waarbij hij een spoor van bloed achterliet. Met de Engelse sleutel probeerde hij het ontluichtingsventiel dicht te draaien, maar het ontbrak hem aan de kracht om de zware steek-sleutel stevig vast te kunnen houden.

Hij liet hem op het dek vallen en richtte zich schreeuwend van de pijn

die bij de geringste beweging door zijn lijf schoot, een stukje op. De stank van het propaangas was niet te harden en de pijn in zijn maag brandde als een alles verterend vuur. Zijn ogen lieten hem in de steek, het werd wazig om hem heen. Hij vond het explosief, maar hij kon de knopjes op de ontstekers niet goed zien. Hij trok eraan, waarop de ontstekers van de tank loskwamen. Op datzelfde moment zwaaiden de deuren van de container open.

Bracko draaide zich om. Er kwamen twee mannen aangerend. Ze hielden hun wapens op hem gericht en toen ze dichterbij waren, zagen ze de ontstekers die hij vasthield.

Hij sloeg op nul, explodeerde in Bracko's hand en ontstak zo het propaangas, waarop de vrachtcontainer in een verblindende witte flits uiteenspatte.

Door de kracht van de ontploffing schoot de voorste rij vrachtcontainers los en stortte over de zijkant van het schip in zee.

Bracko en de beide misdadigers waren in de flits verdampt, maar Bracko's ingreep had het plan van de Egyptenaar verijdeld. Losgetrokken van de dikke wand van de propaangastank was de springstof niet krachtig genoeg om er een gat in te slaan. Er ontstond slechts een felle flits die het propaangas dat al door het geopende ventiel naar buiten stroomde, in een oplaaiende vuurzee veranderde.

De steekvlam schoot recht van de tank weg en doorboorde als een snijbrander alles wat hij onderweg tegenkwam. Toen de tank begon te schuiven, boog de punt van de vlam omlaag naar het dek.

Terwijl de resterende overvallers wegluchtten, raakte het stalen dek onder de tank door de hitte ontzet. Binnen enkele minuten was het dek zo verzwakt dat een van de uiteinden van de cilinder er voor een deel doorheen zakte. De tank hing vervaarlijk scheef en de nog altijd doorbrandende steekvlam was er rechtstreeks op gericht. Vanaf nu was het nog slechts een kwestie van tijd.

Nog twintig minuten voer het brandende schip westwaarts door, een drijvende vuurbal die in een kilometers wijde omtrek zichtbaar was. Kort voor zonsopgang liep het op een rif. Dat was op nog geen kilometer voor de kust van Lampedusa.

De mensen die al op waren, kwamen door de vuurzee naar buiten gelokt hun huizen uit en maakten er foto's van. Terwijl ze toekeken, scheurde

de propaangastank open, waardoor er vijftigduizend liter van de hoogst ontvlambare vloeistof vrijkwam en in een verblindende explosie de horizon verlichtte, vele malen feller dan de opkomende zon.

Toen de flits doofde, was de boeg van de ms Torino verdwenen en de rest van de romp verwrongen als een platgetrapt bierblikje. Erboven hing een donkere rookwolk die voortgestuwd door een krachtige zeewind, richting het eiland dreef, als een regenbui waarvan de druppels nooit de grond echt raakten.

Er vielen zeevogels uit de lucht. Ze ploften met een plons in het water of met een doffe klap op het zand.

De mannen en vrouwen die door het spektakel naar buiten waren gelokt, zochten rennend dekking, maar werden door de uiteen waaierende tentakels van de wolk overvallen en sloegen onder het rennen even plotse-ling als de meeuwen uit de lucht gevallen waren, tegen de grond.

Opgejaagd door de wind joeg de Zwarte Mist in westelijke richting over het eiland en liet slechts stilte achter en een landschap bezaaid met roerloze lichamen.